

SANG DE TXUS

La Maria em va demanar que comprés vi pel dinar del diumenge. Vaig agafar-ne un d'aquells que tenen un títol que vol ser enginyós —Sang de Txus, ja em direu— i una etiqueta graciosa. Et fan quedar com un imbècil o com un paio divertit, depèn amb qui mengis. Vaig arribar a casa carregat amb la bossa de la compra i vaig deixar-la a terra per anar traient el que hi havia dins. Al final només va quedar l'ampolla. Aleshores, la petita Mina va començar a plorar. Per l'hora que era, segur que tenia còlics. Vaig agafar el vi per deixar-lo sobre el pedrís i atendre-la, però com que anava embalat, vaig fregar el cul de l'ampolla amb la vora del marbre. Va ser un contacte lleugeríssim, quasi un frec, però el vidre es va partir. Va ser un trencament net, com si l'hagués fet un mestre joier amb una eina expressa. El líquid va caure a terra amb una força inaudita, suposo que degut a algun efecte físic que, home de lletres com soc, no sé explicar.

Mentre ho netejava, la Maria va entrar al menjador-cuina i va agafar la Mina en braços. La setmana passada ens les havíem tingut perquè m'havia caigut un got a terra i, en comptes de trencar-se en molts bocins, va esquerdar la rajola de la cuina —el paleta ens havia assegurat que era tan soferta que resistiria l'impacte d'una bala. Es veia a venir que la reparació seria caríssima.

En veure el merder que havia fotut, la Maria em va dir:
—Altra vegada? Mira que ets manargues: tot lo que toques ho fas malbé.

S'equivocava, però em vaig estimar més callar i, capbaix, seguir eixugant el vi amb una baieta. No és que ho faci malbé tot, que moltes vegades, també. El que passa és que tinc el poder de trobar el punt de ruptura de totes les coses.

EL MONJO BOIG

Imagina't en Franco jugant a tennis. Una desferra que saltironejava per la pista, com un conill atacat dels nervis. Amb tan poca traça que els espectadors havien de fer veure que tossien per dissimular el riure. Quasi mai no tocava la pilota, i quan ho feia tothom picava de mans. Eren aplaudiments d'una llargada excessiva, massa entusiastes per la merda de jugades que feia. A banda de mal tennista era un pescador mediocre, encara que els llepaculs l'afalaguessin amb el sobrenom d'*El terror dels salmons*. L'única cosa que feia bé —a banda de guanyar guerres— era caçar: havia esmolat la punteria disparant als moros del Rif.

Segons en Santi, aquells dies no sortia gaire del seu palauet. Havia rebut un informe que no era preocupant, però que li havia fet aixecar les orelles. Llàstima, perquè hauria sigut el moment perfecte per matar-lo. Un tret entre els ulls mentre fos de cacera, o bé a la riba d'un pantà. Pam, i tindriem el cervell del *Generalísimo* engalanant els matolls.

En Caracremada va decidir que el pelarien quan fos a la pista del Pardo. Feia cinc anys que la guerra s'havia acabat, mitja Espanya es moria de gana i l'altra meitat esporgava dissidents i delatava veïns, i entretant aquell homenet corria amunt i avall de la pista de tennis.

A tocar del palau hi havia un turó. La seva existència era una aberració tàctica, però, al cap i a la fi, no hi havia manera de treure'l d'allà, i mira que s'havien empescat plans forassenyats, com ara enviar-hi esquadrans de presos perquè

l'engrinessin, galleda a galleda. En Caracremada havia perdut els pocs soldats que li quedaven mereixedors d'aquest nom, però encara tenia un trumfo amagat: encara li quedava en Joanet. Si ell no podia enviar-lo a l'altre barri d'una escopetada, no ho podia fer ningú.

Com que la idea de fer desaparèixer el turó era inviable, el govern va destinar un petit contingent de la Guàrdia Mora perquè el patrullés dia i nit. Franco havia conservat uns quants d'aquells bàrbars amb bosses de duros i promeses de botí. Sabia el terror que provocaven, fins i tot en el seu propi bàndol. El record de les carnisseries i les violacions salvatges que havien perpetrat ja formava part de la memòria col·lectiva dels espanyols i no s'esborraria d'un dia per altre. De tan sanguinaris com eren, semblaven dolents de novel·les barates que, per algun abracadabra, s'havien fet de carn i ossos.

Quan en Santi m'explicava aquesta història i em desgravena el rosari de disbarats de la Guàrdia Mora, vaig estar a punt de recordar-li que alguns rojos també s'havien cobert de glòria, però ves a saber com s'ho hagués pres. Encara no havia decidit si era un sociòpata o un llunàtic inofensiu.

Em va explicar que la seva missió era protegir en Joanet mentre es preparava per engegar un tret al dictador. Deien que l'havien entrenat els russos, i qui passava per les acadèmies soviètiques no fallava mai. També es rumorejava que a Moscou havia conegut el fill d'un monjo boig que tenia fama de bruixot, i que els comunistes havien fet experiments amb els seus ulls, i que per això plorava sang. En Santi se'ls havia ben remirat i tret del color mel tan inusual, no hi trobava res fora de lloc. Però també és cert que en Joanet se n'estava prou de plorar en públic. Ell i tothom: massa que ho havien fet durant la guerra.

Els dos maquis van seguir el corriol que menava a la cla-

riana. Els informes eren bons: des d'allà estant, la visió de la pista era òptima. En Joanet podria engegar un tret a aquell paio amb un aire de rosegador tan obvi que, si no fos perquè era un fill de puta i un malànima, li hauria caigut simpàtic i tot.

Van amagar-se rere unes mates de romaní i van esperar. L'olor de la planta es barrejava amb el de la terra mullada i creava un ambient quasi agradable. Feia la temperatura justa i el més important, ni una mica de vent que pogués desviar el tret.

En Joanet estava segur que amb el rifle soviètic podia esberlar-li el cap fins i tot en moviment. Però les ordres d'en Caracremada eren cristal·lines: havien d'esperar que plugués de jugar.

Havia dit:

—No vull que mori fent una cosa que li agrada.

Com ja havien previst, al cap de poca estona va aparèixer una parella de guàrdies. Cap dels dos havien vist mai un guàrdia moro de tan a la vora, ni tan sols durant la guerra. El fet és que emanaven salvatgia, ignorància i ràbia. En Joanet va assegurar-se que la baioneta estigués ben calada. Els degollaria sense fer soroll.

Va xiuxiuejar:

—Tu queda't quiet aquí. Aquests malparits els pelo jo.

El record d'aquell dia feia que en Santi tremolés com una fulla. El seu company estava a punt de saltar, i li va xiuxiuejar que els mataria quan li donessin l'esquena. Aquells criminals havien fet la pell a un munt de republicans, i valia més ni pensar quines atrocitats havien comès contra la població civil. No mereixien ni saber qui els havia mort.

Els àrabs fumaven i enraonaven, distrets. Anaven vestits de soldats regulars i tenien el rostre xuclat pel sol africà i per la guerra. Tots dos duïen un bigotet idèntic al de Franco. Ar-

ribats a la mata de romaní, van enfil·lar el corriol que s'enjogassava pel turó.

Dit i fet, en Joanet es va posar dret d'un bot. En Santi va deixar escapar un gemec, com el que faria un petaner panxa amunt. Era un gemec que una persona normal no hauria sentit, però si aquells homes havien sobreviscut a la guerra, era perquè tenien un dimoni a cada orella. Tots dos van girar-se alhora, barbotejant disbarats mig en castellà, mig en aquell galimaties barbàric que parlaven, i van dirigir els fusells cap a l'arbust. Van trobar-se amb en Joanet a punt de saltar.

En Santi va actuar per instint: va prémer els ulls i els punys. Va aguantar la respiració i, tot d'una, els àrabs van adonar-se que res no anava a l'hora. Havien sentit històries de genis, de dimoniets i d'esperits del desert, però només se les havien cregut a mitges. I el que ara vivien no ho podien explicar: per primer cop a la seva vida de violència, aquells carnisers se sentien vulnerables.

En Joanet va saltar-los a sobre aprofitant el desconcert. La nit abans havia esmolat tant la baioneta que semblava que la seva simple existència ja pogués ferir a qui la mirés. Fins i tot va posar-li nom, Tizona, com l'espasa del Cid.

En Santi va fer una pausa a la història per explicar-me una cosa que jo ja sabia: molta gent sobreviu a una única ganivetada a la panxa, de manera que cal clavar-ne moltes i molt ràpides, o bé fer punxades a llocs concrets. Gràcies a l'avanatge que els proporcionava el simsalabim d'en Santi, en Joanet va poder foradar-los el fetge amb el rigor d'un cirurgià. Un cop a dins, va fer rodar la baioneta en el sentit horari. Cap dels dos va tenir temps de dir ase ni bèstia, i es van ensorrar amb una expressió de sorpresa estúpida i els pantalons xops de sang negra o de merda, qui sap. Eren caigudes lentes, teatrals,

i si no fos per les vísceres que se'ls escapaven de la panxa semblarien dos comedians fent tabola.

Tot d'una, la sensació de trobar-se en una bombolla en què el temps transcorria a pas de cargol va desaparèixer.

En Joanet es va escurar la gargamella i va escopir sobre un dels dos guàrdies, que encara bellugava.

—Dos de menys, hòstia. I tu, el pròxim cop no gemeguis, gamarús. Si no vols ajudar-me a matar-los, com a mínim calla. Els maldecaps que ens portes no compensen, me cago en la meua vida.

En Santi només va saber respondre-li perdona, m'he espantat. En Joanet va netejar la baioneta amb l'uniforme dels morts i va enfilarse a una alzina. Des d'allà podia seguir millor els progressos tragicòmics d'en Franco.

M'havia adonat que cada vegada que pronunciava aquest nom en Santi feia una ganyota, com si li costés treure-se'l de dins, o volgués controlar un pic de ràbia. Era estrany en algú tan jove, encara que tingués l'enteniment espatllat com era el seu cas. Potser era això el que el convertia en un narrador excepcional: l'atenció al detall i la seva capacitat per mantenir un discurs, per forassenyat que fos, sense canviar ni una sola coma.

La qüestió, va continuar en Santi, és que ell va quedar-se rere els matolls, vigilant per si venia una altra patrulla. Se sentia culpable i ara guaitava a dreta i esquerra, amatent com un mussol. Només va deixar de fer-ho un instant per fer una ullada al terrible general que havia destruït la República, i de passada la vida de la seva família. No semblava pas tan ferotge, amb aquell cos d'eunuc i deixant anar xisclets cada vegada que tocava una pilota. Com era possible que aquell poca cosa, aquell cagalló, els hagués esclafat? De debò que era tan fràgil, tan trencadís, tot plegat?

Però tornem al dia que havien de matar en Franco. Els dos joves van estar-se un minut en silenci, l'un vigilant i l'altre apuntant. Tot d'una, en Joanet va remoure's a dalt de l'arbre.

Va dir:

—Hòstia, el que faltava pel duro: el putó borni!

S'havia adonat que entre el grup d'aduladors del dictador hi havia el general Millán-Astray.

—Mamarratxo fill de puta, avui sí que no t'escaparàs! Et fotré un tiro que t'acabaré de rebentar.

A aquelles altures, el militar estava fet un santerist: borni, manxol, coix i amb dents de menys. Era possible que també li faltés un ou, com a en Franco. Amb tot, encara generava una aura d'agressivitat i folia que no passava per alt a ningú. El mico amb barret de legionari que seia a la seva espatlla dreta —l'única que tenia sencera— reforçava aquesta estampa perillosa i maníaca.

—Fes la teva bruixeria, nano, que els capolaré tots dos, en Franco i en Millán. Aquest bord s'empassarà tot lo que ens va fer —va exigir en Joanet, amb la veu trencada per la urgència i la ràbia.

En Santi va dubtar. Les ordres d'en Caracremada eren precises: matar el dictador i allunyar-se perquè no els capturessin. En realitat, escapar-se era vital, encara més que no pas abatre el *Generalísimo*. No els havia dit res sobre eliminar altres objectius, però tampoc els ho havia prohibit de manera específica. I aquell personatge no era pas un qualsevol: era un premi gros de la rifa, el refotut Millán-Astray, el fundador de la Legió. La porca que el va parir.

—Tu vas dir que podies matar en Franco de lluny i sense cap ajuda. Doncs fes-ho de pressa i marxem. Deixa estar l'esguerro.

—Et dic que facis la màgia —va xiuxiuejar l'altre, impacient.

—A qui tiraràs primer? Perquè potser el segon tiro ja no valdrà. Com a mínim tira el primer a en Franco.

—Per això vull que facis la teva cosa, així els mato tots dos. Fes lo que et mano, collons!

—Són massa lluny, no em pensava que serien tan lluny. No sé si em sortirà.

—Fes-ho o els mato tots dos i després et capo a tu, encara que m'agafin els feixistes, em cago en els teus morts! Ja li vaig dir a en Caracremada que aniria millor sol.

En Santi em va explicar que en aquest punt de l'aventura el cor va començar a bategar-li a una velocitat insana. Era el mes de març, però ell suava com si fossin al pic de l'estiu. En Caracremada —ningú sabia del cert com, però es parlava d'una amant infiltrada— havia aconseguit prou informació sobre Franco per omplir un grapat de papers. Si es feien servir bé, aquelles dades eren un tresor. El líder dels maquis havia insistit que s'enduguessin les pàgines perquè la informació que contenia potser els faria falta. En Santi havia protestat, era una errada tàctica de primeríssima magnitud:

—Com a mínim feu-ne una còpia.

—No hi ha temps —va replicar en Caracremada—. Heu de sortir aquesta tarda mateix. A més a més, com més còpies hi hagi, pitjor.

—Si ens maten, es perdrà tot.

—Si us maten —va concloure el seu camarada amb un sospir—, es perdrà tot igualment.

En Santi va voler reconduir l'assumpte: eren en aquell turó per un motiu molt concret, i les venjances personals havien de quedar arraconades.

—Joanet, en Caracremada ens ha manat que...

La frase va quedar a mig fer: la punta de la Tizona li pes-sigava la gola, i ni tan sols l'havia vist acostar-se.

—Et deus pensar que faig broma. Et mataré primer a tu, que ja he vist que ets un titafluixa, i li diré a en Caracremada que els moros t'han estassat.

En Santi va explicar-me aquesta part amb els ulls esbatanats, com si encara es trobés davant del seu company. El considerava ben capaç de capular-lo com un conill i quedar-se tan ample.

El jove va lluitar per aconseguir una glopada d'aire que el mantingués conscient, però la pressió de l'acer sobre la nou del coll era tan sinistra, i els ulls de color mel d'en Joanet tan plens de ràbia, que va desmaiar-se molt a poc a poc, com un infant quan agafa el son a braços de sa mare.

Segons em va explicar, quan va despertar-se, tot havia canviat.

SANT SIMEÓ L'ESTILITA

Aquella tarda la Mina tenia còlics, com quasi cada dia a la mateixa hora. La Maria era devota d'un metge hippiós que predicava un retorn a la criança natural i, de fet, assegurava que els còlics com a tals no existien. Si els nadons ploraven, deia, era perquè hi havia alguna cosa que els progenitors no fèiem bé. No els teníem prou estona a coll, o la mare estava tensa quan donava el pit. Que els còlics de la Mina no desapareguessin, tot i créixer a bon ritme, reforçava aquestes teories.

El cas és que la Mina plorava i plorava, per còlics o perquè no l'agafàvem en l'angle correcte. Feia setmanes que tant la Maria com jo teníem l'ànim esqueixat, i qualsevol entrebanc era insalvable. Les discussions havien esdevingut rutinàries, quasi obligatòries. Per experiència sabia que dormir seguit m'ajudaria a ordenar les idees que pasturaven pel meu cervell com cabres dements, però a aquelles altures era impossible, i el que més m'espantava era que no es veia terra a l'horitzó. Necessitava apagar les veuetes una estona i treure'm de sobre cabòries i nervis. Badar davant d'una pantalla i empassar-me un parell d'episodis de qualsevol sèrie sense ni degustar-los, com quan érem joves i fèiem santhilaris de licor de garrafa, i en acabat desmaiar-me i dormir una nit d'una tirada. Una i prou. No em semblava pas demanar tant.

El matí d'aquell diumenge sí que havia pogut sortir a córrer. A mig recorregut em vaig deturar en una clariana —la coneixia perquè de petits hi anàvem a buscar bolets i molsa per al pessebre— i vaig tirar uns quants cops de puny a l'aire.

Estava rovellat perquè feia mesos que no entrenava de debò i els músculs no em responien. No vaig voler forçar per por de trencar-me. Tal com estaven les coses, només em faltaria un turmell deslloriat o un torticoli agut.

Abans de pujar a casa vaig fer uns quants estiraments. De jove havia sigut raonablement flexible, però ara era una barra de ferro. No vaig poder entretenir-m'hi perquè havíem pactat quaranta-cinc minuts per fer exercici, ni un de més. Així de severs érem la Maria i jo a l'hora de repartir-nos el temps de lleure. Entornat, un petó a la Mina i una dutxa —tant una cosa com l'altra entraven en aquells tres quarts d'hora *per a mi*.

Com cada diumenge, vam dinar a cals seus pares i vam beure vi. Com que havia trencat l'ampolla de Sang de Txus vaig haver de comprar un Conde de Villarejo en un pakistanès. El meu sogre el barrejaria primer amb gasosa i després amb cava, de manera que tampoc calia preocupar-se per la qualitat. I com quasi cada diumenge, jo vaig beure més que ningú. De tornada vam discutir mentre la Mina plorava. Em sembla que vam barallar-nos durant hores, com herois lluitant a les portes d'una ciutat assetjada. Va ser una discussió sense cap ni peus, sense cap intenció de res que no fos allargar el conflicte, com qui té por de la fosca i necessita mantenir un foc encès. Devien ser les set de la tarda i la nena vinga a bramar: aquell manso, mig metge i mig bruixot, potser tenia raó, al capdavant.

Els meus problemes a la feina ho empudegaven tot. L'endemà a primera hora la directora m'havia citat per fotre'm una escridassada de ca l'ample i jo em moria de neguit. La Maria encara estava més al límit que no pas jo, i cap dels dos podia calmar la petita, que plorava amb desfici, amb fúria nòrdica.

Cap a les vuit, la baralla va arribar a un punt mort. Abans del naixement de la nena, la Maria hauria marxat a fer

una volta, o bé jo m'hauria refugiat al bar de sota: era l'única manera que teníem de tallar la discussió en sec. Els diumenges a aquella hora al bar hi quedava la clientela més intrèpida, la que portava tot el dia bevent. Molts estaven jubilats, cobraven pensions d'invalidesa o vivien d'ajudes que la gent normal no sabia ni que existien. Però també n'hi havia —no gaires— que treballaven, i sempre em sorprenia com eren capaços de llevar-se l'endemà, amb els pedals que agafaven.

M'adonava que aquella bronca no era com les altres: d'alguna manera s'hi entreveia la fatalitat que tenen les coses que fas per darrera vegada. Hi ha cops que tot és qüestió d'un clic, d'un comentari a deshora o d'un gest mal trobat. Qualsevol cosa pot trencar la soga, si està prou esfilagarsada.

Abans que no fos massa tard vaig agafar una muda i vaig dir-li que me n'anava a cals meus pares, perquè si no dormia una nit seguida l'endemà em desmaiaria mentre la directora em tirava la cavalleria per sobre.

Vaig agafar la roba, el necessari i el portàtil, però no vaig anar a cals meus pares. Allò requeria massa explicacions. Heu tornat a renyir? Tu sí que ploraves i ens feies passar unes nits que Verge Santíssima. No aguanteu res, no teniu esperit de sacrifici, ni cap mena de paciència. Qui diria això seria mon pare, a qui no vaig veure durant tota la infància perquè la fàbrica familiar li robava tot el temps. Havia de viatjar arreu d'Espanya per vendre taps als vinaters riojans i comprar suro als extremenys. O potser a l'inrevés, tant li fa. La mare li donaria la raó: de jove també havia treballat a la fàbrica, i encara trobava estones per cosir per encàrrec i per criar-nos a la meva germana i a mi.

Potser podia trucar a algun amic, però no se m'acudia a quin. Els anys havien afeblit uns lligams que temps enrere

havien sigut adamantins. Ben mirat, ni tan sols sabia si encara me'n quedava algun. La majoria d'homes, quan es fan grans, esdevenen asocials i esquerps, a diferència de les dones, que reforcen els lligams de camaraderia. Ens havíem convertit en allò que, quan érem joves, havíem jurat que no seríem mai: uns pollavelles rondinaires, uns miranoies. Uns borratxots de sofà i Netflix. Dubtava que cap d'ells tingués prou força de voluntat per deixondir-se un diumenge a la tarda i oferir-me una espatlla per plorar, i encara menys que em deixés dormir a casa seva. Ni tan sols els dos solters de l'antiga colla, perquè la llibertat havia jugat en contra seva i ara eren incapaços de fer res que no els proporcionés una satisfacció immediata. I encara que per algun caprici còsmic algú tingués la voluntat d'acollir-me —en honor als vells temps— en realitat jo tenia més ganes d'ensorrar-me i dormir que no pas de fer pena a ningú.

D'altra banda, era conscient que la meva fugida podia aconseguir l'efecte contrari. Si reclamava santuari a ca la meva germana, em miraria com un empestat i un covard per haver fotut el camp, deixant soles la Maria i la Mina. El mateix passaria si demanés plaça al sofà d'alguna amiga del món dels llibres. Anys enrere jo hauria pensat el mateix, però aquella nit em sentia com si fes equilibris sobre una d'aquelles columnes de l'antigor on vivien uns sants tan devots —Simeó l'estilita era el més conegut i el més insensat— que oferien a Déu la seva vida de patiment atroç.

Vaig fer l'única cosa que se'm va acudir: vaig agafar les claus de l'autocaravana i vaig caminar fins al pàrquing on la deixàvem a l'hivern. Era a prop de casa i els diumenges a la tarda estava obert perquè la gent tornava de passar el cap de setmana fora.

El vigilant va preguntar-me si necessitava res. Era un homenet que parlava amb un to greu. Tenia la cara d'una rodonesa fascinant i uns ulls que no paraven quiets, com si li fallés el mecanisme d'enquadrament. Li vaig dir que tot bé, gràcies, i ell va tornar a la seva garita arrossegant els peus. Recordo que vaig pensar pobre paio.

Vaig enviar un missatge a la Maria per anunciar-li que havia arribat bé. Comptava que no diria res als meus pares, perquè llavors sí que hi hauria sarau. Em baixarien hòsties de tots costats, i jo em sentia fràgil com una d'aquelles joguines comprades a basars xinesos que la gent regalava a la Mina, i que jo llançava d'amagat perquè havia llegit que estaven fabricades amb materials tòxics.

En un parell de caravanes hi havia llum. A la porta d'entrada del pàrquing hi havia un cartell que deia ben clar que no s'hi podia dormir, allà, i semblava que el vigilant havia de ser capaç de fer respectar aquella norma tan senzilla, però ves a saber. Vaig treure el vehicle i vaig conduir fins a l'àrea que hi havia al costat del centre comercial, a pocs quilòmetres del pàrquing. En una nit de diumenge hivernal estaria buida, com a molt m'hi trobaria una o dues parelles de jubilats holandesos amb les seves autocaravanes galàctiques, però per norma general aquests anaven a l'àrea de la vora del Barri Vell, molt més amable, endreçada i segura.

Vaig aparcar tan lluny de la carretera com vaig poder —no volia que cap conegut reconegués la meva casa rodant— i vaig encendre el butà i la calefacció. El servei meteorològic feia dies que avisava que durant les pròximes hores el país seria assotat per una onada de fred polar sense precedents. Ningú no feia gaire cas dels homes i dones del temps perquè sempre hi posaven més salsa que pa, però tampoc costava res

anar amb compte. La nevera no tindria temps de refredar-se, però era buida igualment, i tampoc tenia gana. Per esmorzar ja menjaria alguna cosa als bars del voltant de l'Institut.

Podia masturbar-me, amb tant de tràfec feia setmanes que no me la remenava, però no m'hi veia amb cor. De tota manera vaig intentar-ho amb vídeos del Pornhub, però la càmera dels selfies m'esguardava com un sentinella. I si algun pirata informàtic havia pres el control del meu aparell? Podria filmar-me mentre me la pelava com un mico. Potser editaria el vídeo per fer-lo encara més degradant, i després el penjaria a internet perquè el veiés tothom. Jo mateix a vegades havia rebut arxius similars —en descàrrec meu, he de dir que no soc el tipus de persona que els reenvia. En fi, que vaig deixar-ho estar perquè tampoc es pot dir que estigués aconseguint grans resultats.

Vaig veure el primer episodi de la sèrie del moment. Anava de parelles de diferents edats que naufragaven, i de les maneres que tenien de gestionar les crisis. La més òbvia era la infidelitat, però també hi havia les drogues —el noi guapo i dolentot—, els capricis cars —la seva dona bellíssima— i la masturbació compulsiva: la millor amiga de la protagonista feia servir tant el Satisfyer que havia perdut la sensibilitat i era incapaç d'aconseguir un orgasme sense l'aparell, i encara gràcies. No estava avesat a fer servir el mòbil de televisió, i potser per això em va semblar una collonada insofrible. Tenia l'ordinador de la feina, però sempre que l'utilitzava per fer coses personals, sentia que d'alguna manera ells ho sabrien.

Quan van aparèixer els crèdits del final del primer capítol, vaig prendre consciència d'on era i de la ximpleria que acabava de fer. Vaig mirar el WhatsApp amb l'esperança de trobar-hi un missatge de la Maria, però a la safata no hi havia

res. Tenia, això sí, el tic blau: ella havia llegit el meu. Era la seva manera de dir-me que no volia parlar, i que li importava una merda si havia arribat bé a cals meus pares. Se'm va acudir que li havia de trucar i suplicar-li perdó per haver fotut el camp, però encara que m'hi escarrassés no trobava un motiu prou sòlid per fer-ho. Era cert que m'havia escapat, com una versió quarantina i patètica d'*El vigilant al camp de sègol*, però ella havia sigut molt cruel a l'hora de tirar-me pulles. Quan volia, tenia una punteria de ballester suís. Nedava entre el penediment i la ràbia, i vaig decidir començar el segon episodi. Eren dos quarts de deu de la nit.